

Pe atunci, Atena era centrul culturii, al educației și al artelor. Și de fiecare dată când trebuiau luate decizii cu privire la soarta întregului oraș sau când trebuiau să fie dezbătute idei noi - oamenii mari se întâlneau să discute. Se adunau laolaltă pe un deal înalt, aproape de piață, la areopag.

Adara era foarte mândră pentru că s-a născut într-un asemenea loc. Și era mândră, de fiecare dată când ajungea aici, pe deal.

Mai fusese de câteva ori - fie însoțită de bunica ei, fie de Helias. Chiar și singură - când familia ei era preocupată de lista de cumpărături și piața era aglomerată, reușea să se strecoare printre oameni și să prindă câteva minute la areopag.

De data aceasta, piața era mai plină ca niciodată și toți păreau să se îndrepte către același loc.

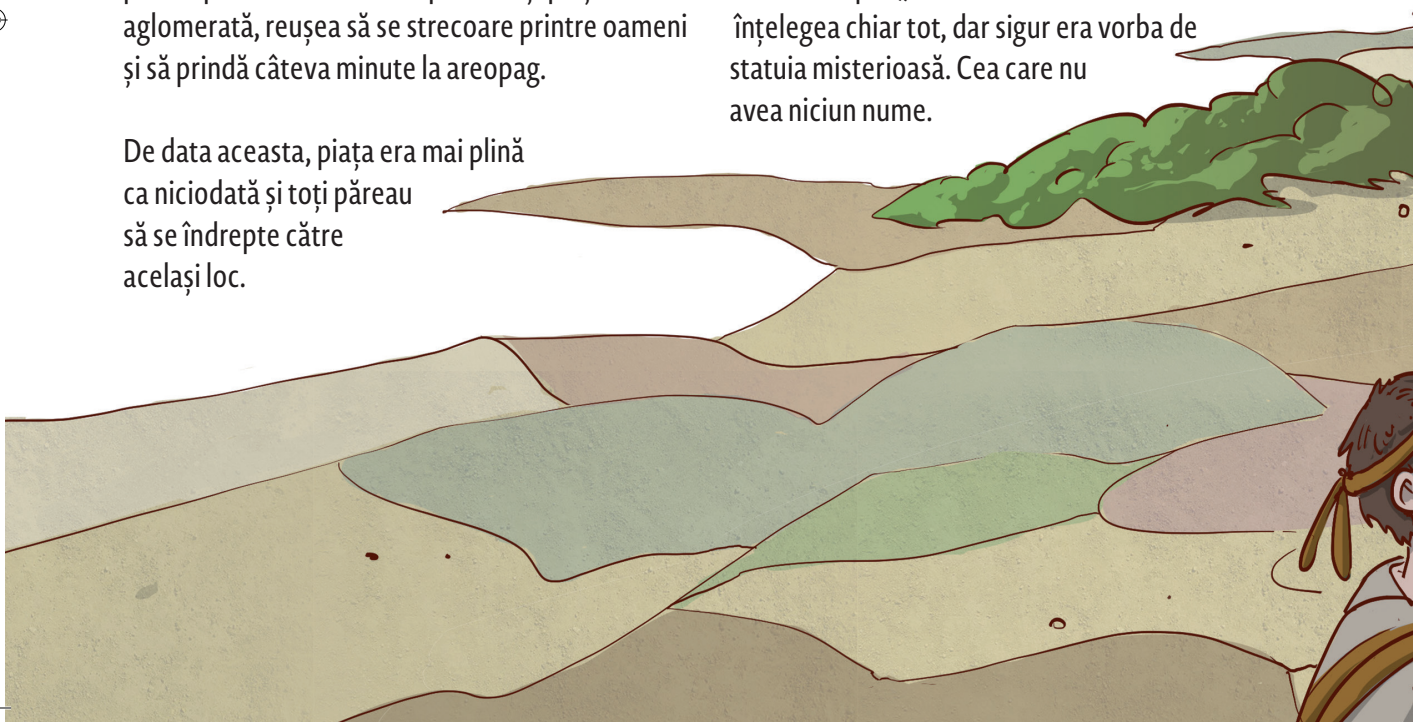
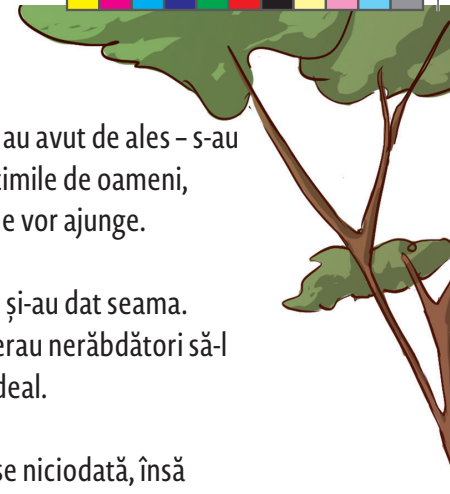

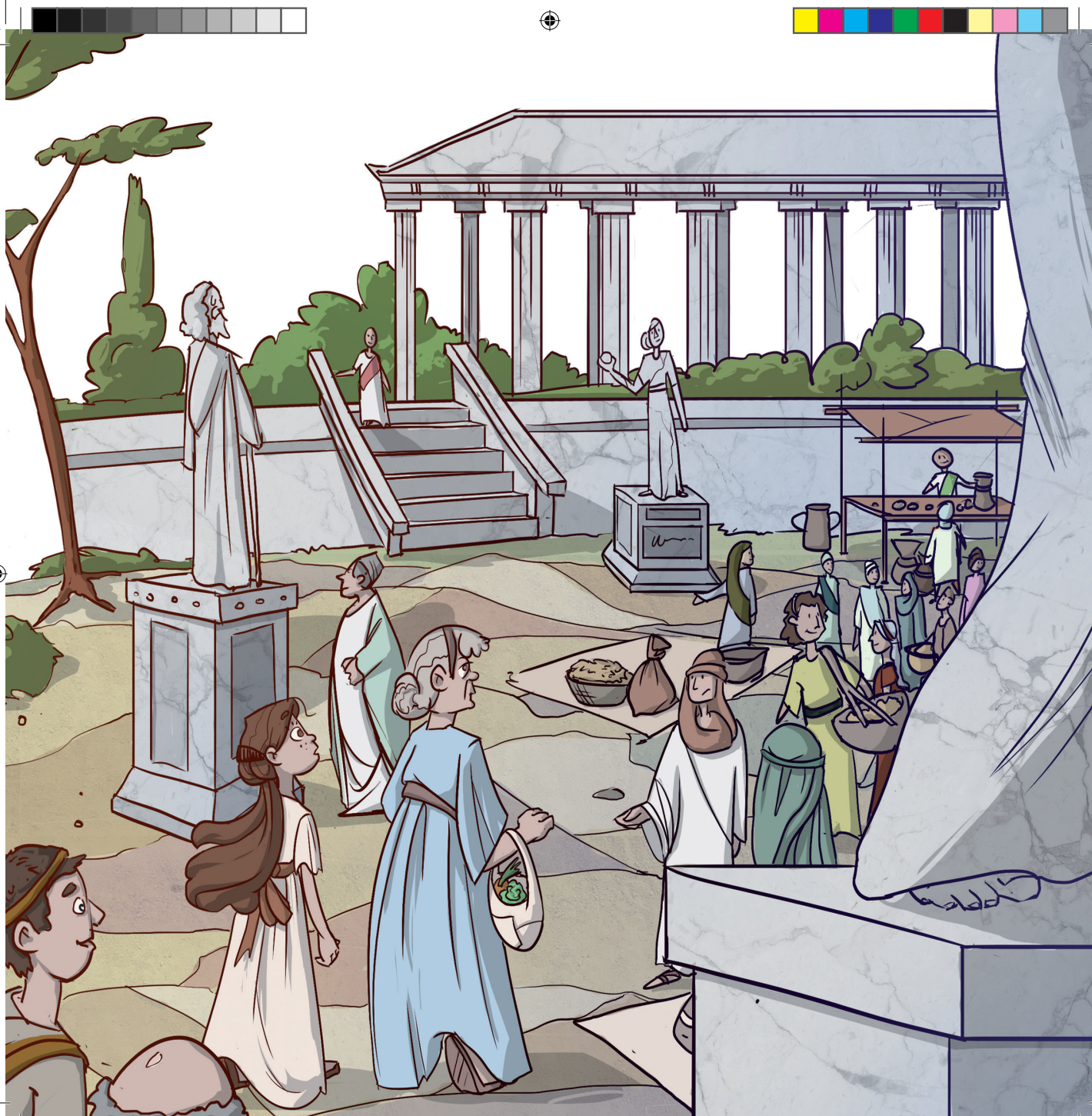
Adara și bunica ei nu au avut de ales - s-au lăsat purtate de mulțimile de oameni, curioase să vadă unde vor ajunge.

După câteva minute, și-au dat seama. Toți se îmbulzeau și erau nerăbdători să-l audă pe omul de pe deal.

Adara nu îl mai văzuse niciodată, însă vocea și pasiunea din cuvintele lui au fascinat-o instantaneu.

Și-a dat seama, uimită, că acest om vorbea despre „acea statuie”. Nu înțelegea chiar tot, dar sigur era vorba de statuia misterioasă. Cea care nu avea niciun nume.

„Unui dumnezeu necunoscut...”
Întrebările ei fără răspuns din ultimele luni. De unde știa acest străin despre aceasta? Se vedea de la o poștă că nu era de aici.

El vorbea cu încredere despre un Dumnezeu care a făcut cerul și pământul. Un Dumnezeu care nu are nevoie de un templu, pentru că El vrea să locuiască în inima ta.

„El nu este departe de noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa”, spuse cel din față.

